

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Aldersrente.

Forhandlingen genoptoges.

Hauge: Det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister har ladet udarbejde og har fremsat for det høje Folketing, indeholdende Ændringer i Aldersrenteloven af 7. August 1922, forekommer mig i mere end een Henseende at være et meget slet Forslag, og efter den Behandling, det fik forgangen Dag, vil den højtærede Indenrigsminister ganske sikkert allerede nu have en Fornemmelse af, at det ikke vil lykkes ham at faa Lovforslaget gennemført uden meget væsentlige Ændringer.

Det er for det første et slet Forslag af den Grund, at det skal bevirke en Forringelse af den gældende Aldersrentelov ogsaa paa saadanne Omraader, hvor der hidtil har været Enighed mellem alle om, at der tiltrænges Forbedringer — jeg tænker her navnlig paa de Forbedringer, alle har været enige om at søge tilvejebragt for de enligt stillede. Men dernæst er det et slet Lovforslag, fordi det indeholder Bestemmelser, der helt forkludrer de Principper, hvorpaa Aldersrenteloven af 7. August 1922 hviler. Aldersrenteloven af 7. August er jo bygget op paa Grundlag af faste Takster, men de forlades i Virkeligheden ganske efter det Lovforslag, som nu foreligger for Rigsdagen, fremsat af den højtærede Indenrigsminister. Man vedtog Loven af 1922, netop fordi man vilde bort fra det frie Skøn og ind paa de faste Takster. Man fremhævede ved denne Lejlighed de faste Takster som noget særdeles betydningsfuldt i Forhold til, hvad man havde i Alderdomsforsørgelsesloven af 1891, og desuden pointerede man meget stærkt, at det gjaldt om at lære Befolkningen at spare; man maatte ikke gøre det umuligt for de gamle, der havde sparet sig nogen Formue sammen, at faa Aldersrente. Det var de to Ting, man den Gang fremhævede til Forsvar for Loven af 7. August 1922 i Modsætning til Loven af 1891; men paa begge Omraader vil man nu søge at gaa tilbage. Paa det ene Omraade vil man gaa helt eller saa godt som helt tilbage til Alderdomsforsørgelsesloven,

og med Hensyn til Opsparingsspørgsmaalet lemper man sig tilbage. Det er nu blevet et staaende Dogme, at det ikke er foreneligt med offentlige Interesser at give Folk, der har sparet sig en mindre Formue sammen, nogen Aldersrente; man drager nedad, baade hvad Indtægterne og Formuen angaar.

Det Ordførerskab, der var betroet det ærede Medlem Hr. Martin Hansen paa Venstres Vegne, gav os jo et levende Indtryk af, at man ogsaa i Venstre er meget betænkelig ved Lovforslaget. Jeg havde egentlig ondt af det ærede Medlem, da han var forpligtet til at staa her og anbefale dette Lovforslag, som han ikke kunde anbefale ubetinget, han maatte tage et meget stærkt Forbehold. Han sagde, han fremdeles var en Tilhænger af de faste Takster, det var et Princip, som var godt; men nu var Forholdene ikke til at opretholde dem, nu maatte man paa Grund af Livets stærke Krav lempe dem og for Kommunernes Vedkommende helt gaa bort fra dem. Samtidig gjorde det ærede Medlem Hr. Martin Hansen nogle Bemærkninger om, at han ikke forstod, hvorfor man havde angrebet Lovforslaget saa stærkt fra socialdemokratisk Side, han fandt egentlig, at Lovforslaget var særdeles brugbart, og at det i ingen Henseende var rigtigt, naar det blev anført, at Lovforslaget vilde betyde en Forringelse af de Vilkaar, hvorunder en Del af de daarligst stillede indenfor de gamles Kreds vilde komme til at leve. Men det er jo slet ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem i denne Henseende har forebragt. Det er uomtvisteligt, at en Mængde gamle — ogsaa blandt dem, der hidtil af alle ansaas for at være utilladelig slet stillede — vil blive endnu slattere stillet efter dette Lovforslags Vedtagelse. Et simpelt Regnestykke viser dette. Lovforslaget er jo ikke omfattende eller indviklet, det er særdeles let at komme til Klarhed over. Ved at gennemgaa Paragrafferne ser man let, hvad Tendensen i Lovforslaget er. Den Skærpelse, der er indført i § 1, 5te Linie: „svigtende Helbred eller andre ganske . . .“ o. s. v., er ensbetydende med, at man ogsaa i Fremtiden vil gøre det ringere for de gamle. En Gennemgang af Takstparagraffen vil ogsaa meget hurtigt overbevise om, at det ikke kan være rigtigt, som af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen fremført, at de, der er daarligst stillede, end-